

Tallinna Rootsi-Mihkli KOGUDUSE AJALEHT

Nr 25, detsember 2014

„Tehke, mis Tema ütleb.“ (Joh. 2:5)

Need Neitsi Maarja sõnad on saanud tulevase juubeliaasta pealkirjaks, mil tähistame Vana-Liivimaa, mis koosnes Liivi- ja Eestimaast, pühitsemist Jumalaemale 800 aastat tagasi. Baltikumist sai siis Püha maa – Poja maa vaste siinse kandi saamisele Maarjamaaks ehk Emamaaks. Selle pühitsemise tähtsust ei saa ülehinnata, aga teadvus ja tänulikkus on olnud erinevate aegade jooksul erinev. Viimane kõrghetk oli võib-olla ärevatel aegadel veerand sajandit tagasi, kui paljud palvetasid laulusõnadega „Looja, kaitse Maarjamaad“. Tulevikust ei tea mitte keegi muu kui Issand Jumal, mis on tulemas ja Tema on ka ainuke, kes saab aidata ükskõik, mis ette tuleb.

Püha Neitsi sõnad seoses veiniimega Kaanani pulmas: „Tehke, mis Tema ütleb” omavad siiski igavest tähendust, sest ainult siis, kui me teeme nagu Jeesus ütleb, oleme ka Tema jüngrid sõltumata sellest, kui teised ütlevad, et oleme vanaaegsed ja piiratud, on see siiski ainuke tee Jumala riiki, et teha, mis Jeesus ütleb. Ei mitte ükski meist vaestest patustest inimestest ei suuda oma päästmist ära teenida, vaid meie ainuke lootus on tulla Jeesuse juurde ja andeks paluda ning siis elada usus ainuüksi Jeesuse armust, kuid usk ei saa elada üksinda, vaid nii, nagu püha Jaakobus kirjutab: „Usk ilma tegudeta on surnud”. Seepärast ütleb püha Neitsi meile: „Tehke, mis Tema ütleb.” Ei saa olla ainult Sõna kuulaja või rääkija, vaid tuleb olla ka Sõna tegija - oma tegudega rõhutame me seda, mida ütleme. Muidu on oht, et meie usutugevus on rohkem sõnades kui jõus ja selline usk ei ela katsumusi üle. Kui elame igavese Neitsi sõnade järgi, siis ei pea me kunagi muretsema, mis meist ja kõigist sellest, mille eest me vastutame, saab, sest Issand ei otsi mitte tulemust, vaid ustavust. Meie kui kristlased, kogudus, piiskopkond või Kirik ei pea välja mõtlema, kuidas usuelu saaks kõige paremini arendada, meil tuleb lihtsalt teha seda, mida Issand meile ütleb ja tema ei ütle kunagi ühte ega mõtle midagi teist ega õpeta täna ühel viisil ja homme vastupidiselt. Sest nii nagu Issand on sama eile, täna ja igavesti, jääb ka Tema Sõna igavesti kehtima, ükskõik kui paljud sooviksid seda teisiti. Vana hea juhis Piiblilugemisel: Loe, nagu on kirjutatud, usu seda, mis on kirjas, tee nagu kirjutatud ja sa saad, mida on kirjutatud; see kehtib ka meile, kes me elame siin ja praegu. Kuid on hea, et meil on midagi kindlat ja muutumatut oma elu ehitamiseks, sest praegune aeg keerleb ja muutub kiiremini kui kunagi varem. Kui kuuletume Neitsi sõnadele: „Tehke, mis Tema ütleb”, ei pea me sattuma tõelisse stressi ja rahunusse, sest me ei ehita oma õndsuse lootust mitte enda, vaid ainuüksi Issanda peale ja me ei looda mitte oma enese, vaid Issanda jõu ja juhtimise peale. Kui me soovime seda, mida Issand ütleb: „Kuula, õpi, loe ja kuuletu” ning siis tõesti teeme seda, mida Tema ütleb selles jõus, mis Tema meile annab, siis kehtib ka meie kõikide kohta. Tema lubadus olla koos meiega mitte ainult nüüd, jõuluajal, vaid ka kõikidel päevadel kuni aegade lõpuni.

Koguduse õpetaja Patrik Göransson

Meenutusi Suur-Pakri kabeli juures 27. juulil 2014

Täna siis 70 aastat tagasi suvel aastal 1944. Sel suvel karjatasin üksinda lambaid karjamaal, Suur Pakri saare põhjapoolses osas ja vaatasin tihti üle mere avaruse pilguga läände. Seal kaugel horisondi taga oli nüüd mu vend, mitmed mängu- ja koolisõpru, sugulasi ja naabriperesi. Ja kudagiviisi oli nagu õhus tunda, et varsti olen mina ka seal. Need napilt sadakond inimest endise pakrirootslaste ühiskonnast, kes veel sel suvel olid saarel olemas, olid kõik hõivatud tundest, et lahkumine seisab ees.

Pakrirootslaste ühiskond purustati ju juba neli aastat varem, aastal 1940 sundusliku ärasaatmisega saartelt ja esimesed 110 inimest siirdusid siis Rootsi. Meie ülejäänud pöördusime saartele tagasi aasta hiljem, siis kui punaväelased said sõjakäigus Eestimaalt välja tõrjutud Venemaale. Teatud rõõmutunde ja hooga püüdsime alguses elu saartel uuesti sisse seada. Aga sõja raske vari kattis ka elu Pakri saartel. Aastal 1943 hakkas mobiliseerimine sõjaväkke ohustama mobiliseerimise ealisi mehi ja nii kadusid paatide kaupa, üksteise järel, ka perekonniti, peamiselt üle Soome lahe ja sealt edasi Rootsi. Sügisest peale viidi ka mitmeid inimesi üle mere Rootsi eakate humanitaarabistamise raames.

Sel suvel, aastal 1944 oli kogu noorus saarelt kadunud. Vahemikus 16-30 aastat ei olnud kedagi peale kahe või kolme tüdruku. Mitmed talud külades olid tühjad ja mahajäetud. Näiteks Rannakülas oli ainult üksainus pere jäänud. Ja inimesed ootasid. Olime vormikohaselt täitnud oma paberid Rootsi minekuks ja saatnud nad Eestirootslaste keskkomiteesse Tallinna. Olime leidnud inimese, kes oli andnud nõusoleku talu käigus hoida ajal, kui ise ära olime ja olime nendega lepingut sõlminud.

Mõned minejad lootsid uusi võimalusi leida Rootsimaal, teistel oli lugu traumaatiline. Mu isa ei tahtnud minna. Aga mu ema ütles: "kõik teised lähevad minema, kas meie jääme siia üksi venelaste kätte. Kuidas me õigustame seda oma pojale, kui ta täiskasvanuks saab. Tee kuidas tahad, aga mina võtan poja ja lähen." Mu isa pidi järele andma, aga trauma oli nii suur, et otsiti arsti, kui juba laevas olime. Kõik teised lähevad minema - mu ema sõnad nagu sobiksid pealkirjaks 1944. aasta suvele.

Kümnendal augustil tegeles mu isa talu õues niidumasina korrastamisega. Igapäevased tööd tehti ikka veel vana rutiini järgselt. Taluõuele tuli naabrinaine teatega - homme pidime olema Väikeküla silla juures Väike-Pakril ja sealt pidi laev tooma meid, et Rootsi viia. Kiirustades algas pakkimine. Mida kaasa võtta, mida jätta? Sõnumit meie lepingulise talu hooldajale, kes elas Paldiskis, ei jõutud saata. Ema palus üht võõrast peret, kes paar päeva varem oli asunud mahajäetud naabertalusse, et võtaksid hooldada loomade eest. Oma asju, mida ma ei saanud kaasa võtta, peitsin rehe põranda tala alla. Enne kui väljusin õue väravast, võtsin õunapuult kolm õuna ja toppisin tasku. Minule algas nagu mingi ajutine põnev seiklus. Aga ma pidin varsti tagasi tulema.

Nüüd on möödunud 70 aastat. Olen küll tagasi tulnud. Nii üht kui teist korda olen astunud üle rohtunud ja võssa kasvanud taluõue. Aga rehi, mille põranda alla peitsin oma asju, ei ole enam olemas. Ega ka mitte elumaja, kus elasime või aita, kus hoidsime oma tarbeasju või sauna, kus kümblesime laupäeviti. Mõned lubjakivist müürid tähistavad karjahooned, kus hoidsime loomi. Ja kohal, kus oli vanemate magamiskamber, on rohu sees leida mu ema raudvoodi roostetanud raamistik. Ma olen tulnud tagasi ja näinud seda kõike, aga iga kord olen pöördunud tagasi Rootsi. See noor poiss, kes võttis õunapuult kolm õuna suvel aastal 1944 a astus õueväravast välja teadmise, et kord pöördub ta tagasi, oleks küll olnud pettunud, kui ta seda ette oleks teadnud. Vahemaa noore poisi unistuse ja vana mehe tegelikkuse vahel oli kasvanud liiga suureks.

Arnold Lindgren

Uus Püha Miikaeli kuju Rootsi-Mihkli kiriku külgukse kohal

Koguduse õpetaja Patrik, daamid ja härrad.

Tervitused minu isa Olaf von Rammi poolt USA-st, kes tahaks väga siin olla ja osaleda jumalateenistusel, kuid abikaasa terviseprobleemide tõttu ei ole tal võimalust praegu reisida. Ta palub meile kõigile Jumala õnnistust kui saame näha kabeli taassündi kui märki Jumala jätkuvast armust. Pakri saared on oluline osa von Rammide ajaloost ja me ikka tunneme tihedaid ajaloolisi sidemeid ja ühtekuuluvust kõikidega, kes elavad ja töötavad siin, ja nendega, kes toetanud kabeli taastamist. Paistku Jumala arm sellele saarele ja teile kõikidele

Parimate tervitustega kõigile,
Karl von Ramm

Suur-Pakri kirikupäev 27. juulil

LAHKUDES

Kaugele maha jäi Leetse rand
Paldiski paene kallas.
Oleks veel äkki kui viirastand
tuttavaid koduvallas.
Lapsepõlv muretu meelest ei läe,
rõõmus, mis jäänud on maha.
Palju on mida ma enam ei näe,
või mida näha ei taha.
Näeb seda ainult veel Pakri triip,
merre käiv Pikanina.
Vahased põsed ja rõhuv aim:
mis veel me teega ristub?
Olen see mina või on mu vaim -
see kes siin paadis istub?
Miks kajab kallis veelgi su hüüd
nagu ta lahkudes kajas?
Kes tasub ükskord kõik veresüüd
sõdade pulmamajas?
Läheme laiade lainte teed,
tuulest ja tormist kantud.
Meile on mured ja silmaveed
sõpradeks kaasa antud.

Arnold Mändla luuletus (Aaviku Arno) Vihterpalust.
Elas peale põgenemist Rootsis väikeses Kumla linnas.

2014. aasta sündmusi

Mälestustamme istutamine 21. septembril

Naissaare kirikus 20. juulil 2014

Kristuse sünnikirik Petlemmas

Teadmiseks koguduse liikmetele!

Liikmeannetusi saab endiselt maksta koguduse kantselei sekretärile või koguduse pangaarvele SEB Ühispangas 10022010024002. Kui maksab keegi teine, siis palume selgitusse kirjutada inimese nimi, kelle eest tasutakse.

Tulude deklareerimisel tagastab Tolli- ja Maksuamet 21% tasutud annetuste pealt, mis ületavad 10 eurot, kui annetaja isikukoodi alusel selleks soovi avaldab.

Seoses kartoteegi korrastamisega palume koguduseliikmetel, kel on muutunud elukoht, telefoninumber või e-maili aadress, anda sellest teada koguduse kantseleisse või e-maili aadressile rootsi-mihkli@eelk.ee

Rõõmsaid jõulupühi ja head uut aastat!

